

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 63/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. N., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 263/2007 z 23. júna 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 220/2010 z 29. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2011 doručená sťažnosť Ing. A. N. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa

čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 263/2007 z 23. júna 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 220/2010 z 29. septembra 2011.

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Právoplatným rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 2 S/263/2007 zo 23. 06. 2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu... sp. zn. 8 Sžo 220/2010 zo 29. 09. 2011 bola zamietnutá žaloba , ktorou sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia bývalého Krajského úradu v Bratislave č. OVVS/540/2007/CRS/AP4 zo 28. 02. 2007, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie proti rozhodnutiu bývalého Obvodného úradu v Bratislave č. OVVS-Pr-3050/4-311-06-L.K./V31 zo 15. 12. 2006 o uznaní za vinnú zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa sťažovateľka mala dopustiť tým, že dňa 04. 06. 2006 v čase o 11.10 hod. v B. v hypermarkete T. mala ukradnúť 1 ks ústnej vody zn. ELMEX, 1 ks Gillette Gel Series, 1 ks balenia vitamínu C a 1 ks sviečku čím mala spôsobiť celkovú majetkovú ujmu 524,60 Sk za čo jej bola podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 50 ods. 2 ZOP uložená pokuta vo výške 800.- Sk... Na Krajskom súde... sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti správneho rozhodnutia, nakoľko sa necítila vinnou zo spáchania priestupku argumentujúc tým, že vykonaným dokazovaním v správnom konaní nebola jej vina preukázaná a to tým, že nebol náležite zistený skutkový stav pre rozporné tvrdenia svedkov, chýbajúci kamerový záznam a najmä na vykonanie osobnej prehliadky, ktorej uskutočnenie je právne nepreskúmateľné, nakoľko podľa výpovedí svedkov sa títo rozchádzajú v tom, kedy a kým malo dôjsť k odňatiu vecí, ktoré som mala u seba... Sťažovateľka jednoznačne namietala pred oboma súdmi, že v správnom konaní absentuje záznam z kamerového systému, na ktorý sa svedkovia odvolávajú, a taktiež namietala zákonnosť vydania vecí - a teda vykonanie osobnej prehliadky.“

3. Podľa názoru sťažovateľky „S týmito tvrdeniami sťažovateľky sa dôsledne nezaoberal ani Krajský súd... a ani Najvyšší súd..., keď sťažovateľka uviedla tieto tvrdenia vo svojom odvolaní zo 10. 08. 2010... Prvostupňový súd sa nevyporiadal s tvrdeniami sťažovateľky a odvolací súd sa stotožnil s jeho závermi a preto aj jeho rozhodnutie má tie isté nedostatky... Najvyšší súd... a ani Krajský súd..., na ktorý sa obrátila jej neposkytli dostatočnú právnu ochranu.“.

4. Sťažovateľka na základe uvedených skutočností žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva „na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1, podľa článku 16 Ústavy... a jej právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2 S 263/2007 zo 23. 06. 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 2202010 zo 29. 09. 2011“. Súčasne sa domáha zrušenia rozsudku najvyššieho súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

9. Sťažovateľka namieta porušenie svojho „základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 16 ústavy“ a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 263/2007 z 23. júna 2010 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 220/2010 z 29. septembra 2011.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach (právo na spravodlivé súdne konanie).

11. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

12. Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

II.A

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 263/2007 a aj jeho rozsudok z 23. júna 2010. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnuté rozhodnutie krajského súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o odvolaní rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 220/2010 z 29. septembra 2011. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

14. V prípade napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 220/2010 z 29. septembra 2011 zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil

prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu, na základe ktorých však podľa názoru sťažovateľky nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a nadväzne na to neboli prijaté správne právne závery. Sťažovateľka v jej veci konajúcim všeobecným súdom vytykala najmä nesprávne právne posúdenie veci a neposkytnutie jej dostatočnej právnej ochrany (pozri body 2 a 3).

15. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, keď je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

16. Pri sťažovateľkou namietanom porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní

sťažovateľky a rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 220/2010 z 29. septembra 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

17. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku oboznámil rozhodnutie krajského súdu v merite veci, podstatné časti krajským súdom zisteného skutkového stavu (nadväzujúce na postup a rozhodnutia vo veci konajúcich správnych orgánov), odvoláciu argumentáciu sťažovateľky a svoje právne názory a závery vychádzajúce z výsledkov prvostupňového konania. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. 9. 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.)... Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom preskúmania je rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného, Krajského úradu v Bratislave č. OVVS/540/2007/CRS/AP4 zo dňa 28. 2. 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu v B. č. OVVS-Pr-3050/4-311-06-L.K./V31 zo dňa 15. 12. 2006, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zák. o priestupkoch, skutkovú podstatu ktorého naplnila tým, že dňa 4. 6. 2006 v čase asi o 11.10 hod. ukradla v B. 1 ks ústnu vodu zn. ELMEX, 1 ks GILLETTE GEL SERIES, 1 ks balenie vitamínu C a 1 ks sviečku, čím spôsobila H. celkovú majetkovú škodu vo výške 524,60 Sk, za spáchanie ktorého jej bola uložená pokuta vo výške 800 Sk a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 500 Sk.“ Po citovaní § 50 ods. 1 a 2 a § 51 zákona č. 372/1990 Zb.

o priestupkoch v znení neskorších predpisov a citovaní ustanovení § 32 ods. 1 a 2 a § 34 ods. 1 až 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov najvyšší súd konštatoval, že „sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne ohľadne existencie rozporov vo výpovediach svedkov“, čo odôvodnil takto:

„Zo zápisnice o výpovedi svedka p. K. zo dňa 5. 12. 2006 vyplýva, že tento žalobkyňu vyzval, aby ho nasledovala do služobnej miestnosti, čo ona urobila a v služobnej miestnosti z vreciek bundy vyložila ukradnutý tovar - 1 ks balenie ústnej vody ELMEX, 1 ks balenie GILLETTE GEL SERIES, 1 ks balenie vitamínu C a jednu sviečku, zabalený v nepoškodenom originálnom obale. Následne si na monitore pozrel kamerový záznam a jasne videl ako žalobkyňa na predajnej ploche postupne vyberá z košíka tovar a schováva ho do vreciek na bunde.

V zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 4. 6. 2006 v zmysle § 60 ods. 2 zák. priestupkoch p. K. uviedol, že v služobnej miestnosti žalobkyňa vyložila z vnútorného vrečka na bunde tovar, a to 1 ks ústnej vody ELMEX, 1 ks GILLETTE GEL SERIES, 1 ks balenie vitamínu C a z ruksaku vybrala jednu sviečku.

Zo zápisnice o výpovedi svedka nprap. M. zo dňa 5. 12. 2006 vyplýva, že po príchode do služobnej miestnosti H. vyzvali (členovia privolanej motohliadky) žalobkyňu, aby z bundy vyložila ukradnutý tovar. Žalobkyňa z vreciek bundy vyložila 1 ks balenie ústnej vody ELMEX, 1 ks balenie GILLETTE GEL SERIES, 1 ks balenie vitamínu C a jednu sviečku, tieto veci boli nepoužité. Následne si svedok celý priebeh krádeže pozrel na videu, videl ako žalobkyňa na predajnej ploche vyberá z nákupného košíka veci a schováva ich do vreciek bundy.

Z úradného záznamu spísaného nprap. M. dňa 4. 6. 2006 vyplýva, že po príchode do služobnej miestnosti H. im (členom motohliadky) p. K. ukázal odcudzené veci a to 1 ks ústnej vody ELMEX, 1 ks GILLETTE GEL SERIES, 1 ks balenie vitamínu C. Následne žalobkyňu vyzvali, aby z batohu, ktorý mala položený v košíku, vyložila veci, pričom medzi vecami ktoré vyložila bola aj jedna sviečka, ktorú na následne premietnutom kamerovom zázname videli ako berie z regálov a vkladá do košíka.

Na základe uvedeného odvolací súd nezistil vo výpovediach svedkov také rozpory, ktoré by mohli spochybniť otázku zodpovednosti žalobkyne za spáchaný priestupok, keď jasne vyplýva priebeh skutku, teda to, že žalobkyňa bez zaplatenia tovaru (pri pokladni

zaplatila len tovar, ktorý mala práve v košíku, a to 10 ks jogurtov a 1 ks mlieka Vitalinea), ktorý si predtým vložila do vreciek bundy a batohu, prešla cez pokladňu v H.

Tiež je zrejmé, že uvedený tovar nebol jej vlastný, keďže svedkovia vypovedali, že videli ako žalobkyňa vkladá tovar z nákupného košíka do vreciek bundy resp. ako z batohu v služobnej miestnosti vykladá sviečku, ktorú predtým mala v košíku. Namietané rozpory neboli takého charakteru, že by mohli mať vplyv na zákonnosť preskumovaného správneho rozhodnutia, pričom je potrebné dodať že žalobkyňa namietala najmä opis priebehu udalostí, ktoré nastali po spáchaní priestupku.“. Najvyšší súd ďalej uviedol:

„Pokiaľ žalobkyňa namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu, túto námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú, keď z vykonaného dokazovania dostatočne jasne vyplýva priebeh skutku a pre doplnenie zistenia skutkového stavu v priebehu konania o priestupku žalobkyňa ani neoznačila ďalšie dôkazy, ktoré by mal správny orgán vykonať.

V súvislosti s námietkou, že kamerový záznam nebol k dispozícii správnym orgánom pri prejednávaní priestupku, odvolací súd uvádza, že pre objasnenie veci možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Správny orgán kamerový záznam k dispozícii nemal, pretože tento v čase konania priestupku už neexistoval, preto bol povinný pre objasnenie veci použiť iné dostupné dôkazné prostriedky, a to najmä výpovede svedkov, z týchto výpovedí svedkov aj správny orgán vychádzal.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý mal za preukázané, že priestupok kladený za vinu žalobkyňi sa stal tak, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach naň poukazuje podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.“

18. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vyrovnal s námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní, ktoré sú v zásade totožné s tými, ktorými argumentovala v ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné.

Ústavný súd preto považuje rozsudok najvyššieho súdu (vrátane jeho interpretácie na vec aplikovaných zákonných ustanovení) za legitímny a vylučujúci možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. I. ÚS 8/96). Rovnako do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 131/05, IV. ÚS 219/05). Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade rozsudok krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

20. Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu neexistuje taká súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom na súdnu ochranu, ako aj právom na spravodlivý proces podľa označeného článku ústavy a dohovoru, ktorá by umožnila vysloviť záver o ich porušení. Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

21. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala, že po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie by ústavný súd mohol reálne dospieť k záveru, že sťažovateľkou označené práva boli v danom prípade porušené. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

22. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že porušenie tohto práva namietala v súvislosti s porušením svojho základného práva na súdnu ochranu („základné právo... na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1, podľa čl. 16 Ústavy... a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“; pozri tiež bod 4) a mali sa ho dopustiť (mali ho spôsobiť) v jej priestupkovej veci konajúce správne orgány a následne (v rámci prieskumu zákonnosti postupu a rozhodnutí správneho orgánu) aj vo veci konajúce všeobecné súdy tým, že „nebol náležité zistený skutkový stav pre rozporné tvrdenia svedkov, chýbajúci kamerový záznam a najmä na vykonanie osobnej prehliadky, ktorej uskutočnenie je právne nepreskúmateľné, nakoľko...“ (bližšie pozri bod 2). Z obsahu odôvodnení k sťažnosti priložených rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že v tejto priestupkovej veci konajúci pracovníci poškodenej organizácie (operátorka kamerového systému, pracovník ochrany hypermarketu) a ani privolaní členovia policajnej hliadky pri objasňovaní predmetného priestupku neprekročili vo vzťahu k ochrane nedotknuteľnosti sťažovateľky a jej súkromia svoje právnymi normami im dané právomoci. Vo vzťahu na uvedené ústavný súd poznamenáva, že zo spisového materiálu vyplýva skutočnosť, že „žalobkyňa... dobrovoľne vyložila opísaný odcudzený tovar“.

23. Vychádzajúc z uvedeného (argumentácie sťažovateľky) ústavný súd nepovažoval za dôvodné samostatne posudzovať námietku porušenia základného práva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, ale ju ponímal len ako súčasť argumentácie sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces. Ústavný súd poznamenáva, že v prípade nezákonného postupu jej priestupkovú vec prešetrojúcich subjektov (pracovníkov, policajtov) mala sťažovateľka možnosť domáhať sa

účinnnej nápravy právne relevantnými prostriedkami upravenými všeobecne záväznými predpismi správneho, občianskeho, prípadne aj trestného práva.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako celok a ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2012